

зокрема посилює норму споживання та зменшує нагромадження, збільшує рівень сукупного попиту. Таким чином, євроінтеграція і сучасні глобалізаційні явища вимагають побудови дійсно демократичної країни з реальною реалізацією засад соціальної справедливості, яку можна досягнути автоматично за рахунок зміни правлячого політичного режиму.

Список використаних джерел:

1. Крупнік А.С. Соціально-захисна спрямованість державної соціальної політики в умовах трансформації українського суспільства: монографія / А.С. Крупнік. – Одеса, 2002. – 169 с.
2. Лопушняк Г. Соціальна політика як визначальний напрям внутрішньої політики держави / Г. Лопушняк // Вісник Національної академії державного управління. – 2011. – Вип. 2. – С. 244-251.
3. Майорова Л.В. Теоретичні засади формування соціальної політики як основи економічного розвитку держави / Л.В. Майорова // Наукові розвідки з державного та муніципального управління. – 2014. – № 2. – С. 282-288.

Поліщук О.М.

магістрантка,

Київський університет культури

ДУАЛЬНІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Аналізуючи сучасний стан порозуміння держави та місцевого самоврядування, можемо з упевненістю стверджувати, що між цими органами виникають проблеми організації оптимальної, результативної взаємодії. А відтак, стає необхідним проведення аналізу зазначеної взаємодії з позицій відповідної конституційної дуальності у межах відповідного функціонування.

У більшості розвинених країн економічна стабільність місцевого самоврядування залежить безпосередньо від держави. На їх утримання виділяються колосальні кошти. Крім цього, існують потреби людей незалежно від того, існує місцеве самоврядування чи ні, і чи мають у ньому потребу люди. Місцеве самоврядування формується саме з населення муніципальної громади. Вона знає проблематику муніципального утворення, приймає рішення щодо функціонування муніципалітету і несе повну відповідальність перед усією громадою.

Теоретичний аналіз сутності місцевого самоврядування дає підстави стверджувати, що «...місцеве самоврядування має державну природу, тобто питання про вбудовуваність місцевого самоврядування відпадає, тим більше воно зобов'язане працювати самотійно як підсистема державної влади. З

іншої точки зору (загальна теорія) питання про вбудовуваність встає так, що це неможливо (окремо від держави і не зрощуватися з нею) оскільки вони дійсно будуть громадськими поки у них буде інтереси. Рішення цієї проблеми полягає в синтезі державних і громадських начал (дуалістична модель) дана модель передбачає, що вбудовування має бути до певного ступеня» [4, с. 97].

На пострадянському просторі Україна – це не перша і не остання держава, що веде активний поук форм та методів найбільш раціонального поєднання інтересів держави та місцевої громади. Активізація визначається тим, що місцеве самоврядування є фундаментальною основою розвитку державності, без якої неможливо забезпечити високі соціальні стандарти, сформувати громадянське суспільство, зміцнити державну цілісність України.

Обґрунтовуючи місцеве самоврядування та державне управління у контексті конституційно-правових основ співвідношення та взаємодії, В. І. Борденюк тлумачить муніципальне самоврядування як «...децентралізовану форму політичного управління, що припускає самостійність і автономність місцевих органів від державного керівництва. У сучасній Україні місцеве самоврядування відноситься до інститутів публічної влади, що розглядаються в рамках юридичної конструкції «централізація – децентралізація» і в такому сенсі відображає розподіл і реалізацію публічно-владних функцій (предметів ведення) і повноважень між владними керуючими суб'єктами різних ієрархічних рівнів і організаційних (організаційно-правових) форм» [2, с. 119].

Досліджуючи механізми забезпечення сталого розвитку територіальної громади, О. К. Гордєєв констатує: «Чинна конституційна модель місцевого самоврядування базується на принципі дуалізму, який виражається в тому, що, з одного боку, місцеве самоврядування виступає як окремий рівень публічної влади, а з іншого – формою самоорганізації громадян на місцевому рівні» [3, с. 19].

Крім того, місцеве самоврядування, хоча і є незалежною ланкою в системі публічної влади України, аж ніяк не виключається з процесу управління державою. Систему органів державної влади не можна вважати стійкою до тих пір, поки вона не підкріплена ефективним механізмом самоврядування територією. Виходить, що громадянин держави, перш за все – мешканець, член суспільства і лише потім – учасник політичних процесів.

Отже, в процесі здійснення органами державної влади та органами місцевого самоврядування своїх функцій відбувається неминуча взаємодія між цими керуючими структурами.

На думку В. В. Кравченко, «Важлива концептуальна особливість сучасної моделі полягає в тому, що вперше як за невиконання переданих (делегованих) повноважень, так і в разі їх неналежного виконання органи місцевого самоврядування несуть відповідальність за законодавством. Так, глава місцевої адміністрації за наявності вищевказаних підстав може бути

усунутий з посади незалежно від того, наскільки ефективно він вирішує питання місцевого значення» [1, с. 76].

Однак вторгнення органів державної влади в процесі призначення і звільнення з посади голів місцевих адміністрацій не узгоджується з принципом самостійності місцевого самоврядування. Органи і посадові особи місцевого самоврядування наділяються своїми повноваженнями за допомогою і в результаті волевиявлення населення муніципального утворення, виражені через форми безпосередньої або представницької демократії, а не з волі органів державної влади.

До розуміння сутності місцевого самоврядування слід підходити з точки зору реалізації громадянами свого права на місцеве самоврядування. Сама назва «місцеве самоврядування» свідчить про те, що воно є особливим різновидом соціального управління, причому такий, при якому об'єкт управління теоретично може повністю збігатися з суб'єктом. Хоча, об'єктивно розглядаючи зазначене твердження, можемо зазначити, що подібне досягнення в рідкісних випадках, як правило, в функціональне лише в невеликих муніципальних утвореннях. У великих містах форми здійснення місцевого самоврядування з функціональної точки зору практично нічим не відрізняються від способів здійснення державного управління.

Місцеве самоврядування повинно займатися переважно вирішенням питань місцевого значення. Держава, якщо вона хоче звільнити себе від вирішення повсякденних, господарсько-побутових питань життя кожної людини, має створити всі необхідні умови для нормального функціонування місцевого самоврядування.

Деталізуючи організаційно-правові та фінансові основи управління розвитком міста, В. М. Вакулєнко зазначає, що «Саме для цих цілей держава визначає територіальні межі юрисдикції місцевого самоврядування; закріплює права населення безпосередньо вирішувати питання місцевого значення; регулює статус органів місцевого самоврядування, в тому числі визначає межі їх повноважень; закріплює правові основи економічної взаємодії органів державної влади, місцевого самоврядування та населення» [5, с. 14].

Таким чином, реалізується не тільки державний, а й публічний інтерес. З одного боку, розвинене місцеве самоврядування підвищує ефективність державної влади, оскільки звільняє її від необхідності концентруватися на вирішенні незначних (у загальнодержавному масштабі) питань, що виникають на місцевому рівні (державний інтерес), а з іншого – забезпечує інтереси населення муніципального утворення (публічний інтерес). Як наслідок виникає дуалізм не тільки в рамках інтересів, а й в управлінні.

Якщо місцеве самоврядування повністю відокремити від держави і вирішення державних завдань, то доведеться створювати дублюючий орган для виконання державної волі на місцях, що економічно не вигідно. Якщо ж місцеве самоврядування буде повністю підконтрольне державі, то ми будемо трактувати місцеве самоврядування в конституційному розумінні.

Держава повинна вживати заходів для розвитку місцевого самоврядування, але цього недостатньо. Вона не може обмежитися лише цим. Державна влада повинна почати з встановлення спільних принципів організації місцевого самоврядування, визначити рівень участі в місцевих справах, визначити компетенцію у вирішенні питань державного значення. Вона повинна стежити за діяльністю місцевого самоврядування стежити за тим що б їх діяльність на порушувала прав громадян. Крім цього держава повинна наділити органи місцевого самоврядування окремими державними повноваженнями, а саме: укладання угод, створення органів координації та консультації, спільних робочих груп. За умов функціональної дуальної взаємодії держава і місцеве самоврядування зможуть наблизити політичні, соціально-економічні і правові рішення до очікувань громадян країни.

Список використаних джерел:

1. Актуальні проблеми виконання законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації»: наук.-практ. посіб. / ред. В. В. Кравченка. – К.: Атіка, 2003. – 288 с.
2. Борденюк В. І. Місцеве самоврядування та державне управління: конституційно-правові основи співвідношення та взаємодії: монографія / В. І. Борденюк. – К.: Парлам. вид-во, 2007. – 576 с.
3. Гордєєв О. К. Механізми забезпечення сталого розвитку територіальної громади: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.04 – місцеве самоврядування / О. К. Гордєєв; Одес. регіон. ін-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – Одеса, 2014. – 20 с.
4. Децентралізація публічної влади: досвід європейських країн та перспективи України / О. М. Бориславська, І. Б. Заверуха, А. М. Школик та ін.; Центр політико-правових реформ. – К.: Москаленко О. М., 2012. – 212 с.
5. Організаційно-правові та фінансові основи управління розвитком міста: монографія / В. М. Вакуленко, Ю. О. Оболенський, М. К. Орлатий та ін.; за ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. – К.: НАДУ, 2009. – 180 с.

Постулін О.С.

здобувач,

Інститут підготовки кадрів

Державної служби зайнятості України

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН ЯК СТРУКТУРНИЙ ЕЛЕМЕНТ РОЗВИТКУ РИНКУ ЗЕМЛІ

Державне регулювання земельних відносин як структурна складова формування ринку землі в умовах кризи передбачає запровадження організаційних методів регулювання ринку землі. Їх запровадження встановлює певні приписи для функціонування ринку землі, а саме: